

Libris .RO

Respect pentru oameni

MIRUNA LAVINIA

DECOLORAT

Roman

2018

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Capitolul 1

*Nu mă pot certă în același timp cu cei doi
oameni care îmi sunt cei mai buni prieteni.*

-Oscar Wilde

Ploua torențial peste Praga, fiind o vară mult prea călduroasă, iar vremea își spunea cuvântul atunci când furtuna avea să doboare canicula.

Era vara lui 2003 când, într-un apartament din centrul vechi, pe una dintre străduțele pavate se trezea, speriat de tunete dintr-un somn chinuit, Theodore Kisely.

Nu era începutul poveștii, ci chiar sfârșitul ei. Theodore nu era la el acasă, de fapt, se trezise într-un pat străin. Apartamentul nu era al lui și mirosea prea puternic a țigări, ceea ce-l deranja, mai ales că era singur, iar afară tuna.

Nu vedea nicio pată de culoare, pereții fiind împânziți cu picturi abstracte. Deasupra patului atârna un dreamcatcher, pe noptiera din lemn vechi lăcuit nu era niciun TV, în fața patului se afla un dulap cu rafturi și uși, lângă, un frigider și o sculptură în formă de bufniță, iar după dulap era un șevalet. Pe rafturi zăceau câteva cărți de artă și cutii pentru culori. În afară de acea cameră, mai erau două uși laterale, una care ducea spre o bucătărie mică și murdară, iar alta spre toaletă.

Theodore ajunsese la jumătatea celui de-al doilea deceniu de viață, absolvise Seminarul Baptist din Praga, urmând să devină

pastor, la insistențele părinților care deciseră că nu va merge în Praga, ci în Nürnberg.

Cu toate astea, pentru că Theodore încălcase regulile părinților săi, aceștia căzuseră de acord să se mute. Gândul că era nevoit să meargă acasă să își facă bagajul, îi întorcea stomacul pe dos. Se ridică din pat, gol pușcă, se înfășură în pătură și începu să își târșâie picioarele după el. *Vai, ce mă doare spatele, ce a fost în capul meu?* Își duse mână la șale, pipăi cu grijă zona și simți din nou durerea enervantă. *Vânăta?*

Luă inelul de pe noptieră, și-l petrecu pe degetul de la mâna stângă, ridică scrisoarea de lângă bufniță și începu să o citească:

„Dragul meu,

Ți-am lăsat mâncare în frigider, trebuie doar să o încălzești. A trebuit să plec la atelier, am de terminat câteva picturi pentru o altă expoziție. Când pleci, lasă cheia în cutia poștală. Acesta este un adio!”

Își înfășură pătura mai bine în jurul șoldurilor, simțind cum îl ia cu frig, se cutremură și se trezi plângând.

— De fapt... ar trebui să plec înainte ca ai mei să mă caute pe aici. Ce calvar! Vai de capul meu!

Cine ar fi crezut că totul o să se schimbe? Dar asta e realitatea.

Începu să se îmbrace, trase perdeaua și realizează că, deși era aproape amiază, cerul se întunecase, iar străzile... renumitele străzi cu cafenele și restaurante erau pustii.

Când în sfârșit reuși să părăsească apartamentul, pășind în stradă, privi trist ușa atât de familiară a bunului său prieten artist, nonconformist și deja renumit pictor în Praga: Eugene Vrabec.

De ce tot timpul doare la fel de tare atunci când pierzi pe cineva? Sau poate gândul că nu o să-l mai văd niciodată? Nici măcar nu i-am mulțumit pentru faptul că m-a scos din întuneric.

Respect pentru oameni și cărți

Ud learcă, ținându-și mâinile în buzunar, ieși de pe străzile înguste ale centrului istoric din Praga, o luă pe lângă gară, și dat fiind faptul că era mult prea supărat și scârbit, nu se grăbi să ajungă acasă. O luă pe jos pe Strada Kněžská luka până la blocul în care locuia cu părinții săi.

Eugene se grăbea spre atelierul de pictură al universității; o clădire impunătoare, compusă din mai multe departamente de specialitate.

Sala de pictură mirosea puternic a ulei de in și a terpinol, iar studenții lucrau, concentrați, asupra craniului de pisică așezat pe un scaun învelit în catifea roșie și asupra efectelor de umbră pe care le crea. Cu mâinile murdare de culori și aproape ruși de realitate, viitorii studenți tresăriră când un tânăr deschise ușa gâfâind, ținând sub braț câteva pânze, iar în spate un rucsac burdușit. Își șterse sudoarea de pe frunte și scrută cu ochii săi albaștri clasa. Situația în care se afla era una jenantă. Era inacceptabil ca un pictor cunoscut ca el să întârzie la orele de atelier.

Terminase deja facultatea, dar prefera să mai meargă la atelier pentru a nu se izola complet de lume. Printre studenți se mai găseau și elevi care făceau practică pentru examenele din toamnă.

— Sunt al dracului de nervos! exclamă Eugene.

Înainte ca acesta să se ambaleze și mai tare, Elska, care se înscrisese din nou la cursuri pentru a se pregăti de admitere, sări repede să-i taie cuvintele.

— Hei, Eugene! Cum de ai întârziat? Ia repede un loc și începe să pictezi. Azi lucrăm la un craniu de pisică.

Eugene se aplecă asupra modelului și aruncă un comentariu vulgar.

— Mai degrabă aș desena sule decât un craniu!

— Tinere, nu doar că ai întârziat, dar ai grijă ce scoți pe gură, vorbești numai tâmpenii! exclamă profesoara.

Respect pentru oameni și cărți

O adevărată cucoană, după părerea lui Eugene. Folosea un par-fum dulce și era îmbrăcată destul de strident pentru vârsta sa, dar pentru el nu aspectul fizic al profesoarei trecute de cinzeci de ani, ci vorbele ei erau ultimul lucru de care trebuia să-și facă probleme.

— Ah, nicio grijă, am să mă așez și am să păstrez distracția doar pentru mine. Că doar la asta mă pricep cel mai bine, să-mi arăt sentimentele în culori și vai, ce talent am! termină ironic.

Se așază pe o capră din lemn, puse pânza în fața lui, oftă zgomotos și după ce își pregăti materialele de lucru, turnă câteva picături de ulei sicativ, amestecă nuanța închisă la culoare și o aplică pe pânza albă. Trasă câteva dungi și se sprijini în podul palmelor:

De ce a trebuit să pleci? Nu a fost îndeajuns de bine? Măcar te-ai simțit la fel de bine ca mine? Știu că undeva am greșit, dar unde? Și de ce a trebuit să complice lucrurile pentru Theodore? Nu pot să fiu o influență așa de rea dacă nu am greșit cu nimic. La naiba! Stai! De ce mă chinui? El și-a dorit această schimbare. În timp, o să realizeze că lucrurile rele au și un scop bun, acela de a ieși din rutină... Dar totuși, acea dragoste naivă pe care am trăit-o nu a fost prima dragoste, nu pentru mine, cel puțin. Theodore a tânjit după libertate.

Pentru o clipă, își aduse aminte de vorbele aspre pe care i le spusese tânărului Theodore: *Ascultă-mă! Nu vreau să fiu ca mine, dar ca prieten îți spun asta: treci naibii peste inhibițiile alea! Altfel, îți vei rata viața și vei trăi în umbra alor tăi!*

Ca o pasăre fără experiența primului zbor, Eugene își începe noua viață, sperând să poată lucra cât mai mult ca pictor. Acela avea să fie *adio-ul* său pentru Theodore, căci pe când se întoarse în micul apartament, bărbatul era de mult plecat. Poate plecase deja din Praga, sau chiar din Cehia.

Era pentru prima dată când Eugene simțea cum i se strânge inima și nu mai reușea să respire de durere. Era pentru prima oară când atingerea unei femei nu-i mai putea alina suferința din cauza

Respect pentru oameni și cărți

afecțiunii exprimate față de același sex, dar până să realizeze acest lucru, iubirea se risipi în fața ochilor și văzu singurătatea în prag.

Era prea târziu ca Elska, fosta iubită a lui Eugene, să mai poată intra în intimitate cu pictorul turmentat, orgoliul împiedicându-l să mai poată face până și o glumă bună. Nu-și dorea să mai repete aceeași greșeală.

~*~

Eugene și Theodore trebuiau să se despartă odată pentru totdeauna. Viețile lor o luară pe drumuri separate, iar Theodore reuși să revină în Praga abia după câțiva ani buni. Își pierduse părinții și, deși se simțea liber, antipatia dezvoltată față de bătrânul Kisely continua să-l apese. Reușise să-l manipuleze într-o asemenea manieră încât ajunsese să pretindă că îl vindecase de așa numita boală: repulsia față de femei.

Tremura. La colțurile ochilor se formaseră riduri de expresie bine definite. Theodore se încruntă și își frecă barba, citind știri pe internet. Considera că erau mereu vești de peste graniță, dar granița era doar în mintea lui.

Dezgropase trecutul. Se opri asupra unui articol care îi trezea tot felul de amintiri, amestecate cu sentimente de mult uitate.

Ochii îi sticleau prin lentilele groase ale ochelarilor în timp ce privea monitorul laptopului, mișcând cursorul pe o galerie de picturi realizate de Eugene de-a lungul vieții. Printre ele se afla și o pictură cu el. Era portretul din parc.

Îi venea să râdă, dar în același timp i se înmuie inima. Lăsa orgoliul deoparte, începu să suspine și, deși își dorea să urle, să spurce tot, știa că nu îi era îngăduit.

Nu-l mai preocupa amintirea pictorului, însă dragostea pe care încă o simțea față de el nu se stinsese, iar asta îi trăda moralitatea și credința. Nu era pur.

Respect pentru oameni și cărți

Nicio femeie, nici măcar soția lui, Darja, nu-i putea oferi afecțiunea pe care i-o dăruise un alt bărbat doar lui și nimeni altuia, fără a avea intenții ascunse.

Nu voia să uite cum începuse totul. Amintirile i se derulau în minte și nu-și dorea să facă aceeași greșeală, aceea de a simți ceva.